

„Szerencsétlen halandó” avagy

A Démonok

„Szerencsétlen halandó, ugyani mit tudhatnál te a teremtés magasabbrendű műveiről, az emberen túli világok halhatatlan lakóiról? Azt hiszed, ismered őket, erősebb vagy náluk. Eszed fürgébben jár, karod erősebb, mint az övék, úgy tartod? Ostoba vagy. Gondolod, hogy kisszerű képességeid felülkerekedhetnek a Köztes Síkok rettenetes lakóin?

Pedig ha egyszer szemtől szemben állsz egyikükkel, lábad megremeg, szíved kalapál, csaknem kiugrik a bordáid közül. Tekintete súlyától visszarettensz, elfog a rémület. Mert arra teremtették őket, hogy felettünk álljanak.

És mégis hiába a figyelmeztetés; olykor ostoba halandók, akik abban a tévhitben élnek, hogy hatalmuk már nem lehetne nagyobb, megzavarják nyugalmukat, s megpróbálják alárendelni őket akaratauknak. Azt képzelik, hogy száználmas mesterkedéseikkel felülkerekedhetnek a Teremtés magasabbrendű lényein! Ó, emberi ostobaság!

Figyelmeztetek hát téged, ki e szavakat olvasod: óvakodj a démonoktól! Erejük evilági ésszel felfoghatatlan, s nincs halandó, aki szívósabb és kitartóbb lenne náluk. Persze nem legyőzhetetlenek, hiszen a mindenségben nincs olyan hatalom – légyen az halandó vagy más, embertől idegen teremtmény – akit ne lehetne fegyverrel, ésszel, ártó praktikával porba sújtani. Legendák keringenek

démonölő hősookról, nemes vitézekről, a titkos hagyományok beavatottjairól, akik túléltek a találkozást a köztes síkok egy-egy lakójával. Nagyok és dicsők voltak valahányan, mindenki példaképei. Mégis, olvasóm, ne képzeld, hogy felérhetsz velük tudományodban. A démonok a legveszedelmesebb szörnyetegek, amelyeket az istenek valaha az emberek fölé teremtettek; óvatosnak kell hát lenni velük.

Ha azonban mérhetetlen ostobaságodban mégis arra vetemednél, hogy megzavarod nyugalmukat, én nem tehetek ellene semmit. Megosztom veled kevéske tudásomat, amelyeket a hosszú évtizedek során gyűjtöttem elmémben, hogy végül eme lapokra vethessem őket. Hogy kihez jut el, nem tudom. Mégis, ha te elolvasod és hasznát veszed annak, amit én most elmondok, tudom: a munkám nem volt hiába.”

...

„Legelőször is tudnod kell, kik ők, a szörnyetegek, kiknek neve hallatán a legbátrabb harcos szíve is eszeveszettül kalapálni kezd, s kezei olyanmód remegnek, akár a nyárfalevél.

Démonoknak hívjuk őket, de nem ez az egyetlen nevük. Csak a halhatatlan istenek a megmondhatói, hogy hány és hányféle módon nevezik őket a nem ynevi világokban. Mindenesetre bármily néven illetik is őket, minden halandó élőlény számára ők jelképezik az Ősgonoszt.

Messze élnek tőlünk, a végtelen számú Köztes síkokon. Az ő világuk ez, az ő kizárólagos birodalmuk. Külső segítség nélkül soha nem hagyhatják el a saját síkjukat, uralkodóikat, a démonurakat kivéve, akikről később még szót ejtek. Lakóhelyük egyben börtönük is. Ide számúzták őket az istenek még az idők hajnalán, ki tudja, miféle vétkekért.

Feltételezhetően a Köztes Síkok is kivétel nélkül gomb alakúak, akárcsak az anyagi síkokról állítják egyesek. A négy elem azonban nem fordul elő sem bennük, sem lakhelyükön. Különös anyagból gyúrták őket a halhatatlanok, amelyet a tudós elmék a mágia megtestesülésének, mások egyfajta „negatív anyagnak”, vagy az őskáosz egy darabjának vélnek, bár véleményem szerint még ők maguk sem tudják, ez mit is jelent. Senki nem tudja, mi az igazság, talán maguk a démonok sem. Egy azonban bizonyos: testük evilági eszközökkel szinte sebezhetetlen. A kard lepattan róluk, a tör elvásik a testükön. A tűz nem fog rajtuk, méreg nem árthat szervezetüknek. Csak elemi erő és mágikus anyagok sebezhetik meg őket, semmi más ezen a világon. Hallottam már olyan történetet is, amely szerint a sziklacsúcsról levetődő szörnyetegnek kutya baja sem lett, mire megállt hosszú, szinte végeérhetetlen zuhanásában.

Talán hihetetlennek tűnik az ilyen mértékű sérthetetlenség, de csak halandó számára. A szörnyetegeknek ez természetes dolog, s persze azt sem szabad elfelejteni, hogy egyik démon ugyanolyan természetes módon tud ártani a másiknak, mint két ember. Mi hát a legegyszerűbb megoldás, ha démon az ellenséged? Nos, halandó, uszíts rá egy másik démont!”

...

„Megjelenésük igen sokféle: ahány démonfajta van, annyiféleképpen festenek. Akadnak közöttük tökéletesen emberi külsejűek s olyanok is, amilyeneket a legszörnyűbb rémálmodban sem tudsz elképzelni, olvasóm! Amerre csak mennek, félelmet és rémületet váltanak ki. A rettegés ott bujkál minden mozdulatukban, a könyörtelenségről árulkodó vonásokban – már amelyeknek vannak – s főleg parázsló tekintetükben, amelyben mintha Ibara poklának heve perzselne. Nem ő maga kelt félelmet – a saját halandó félelmedet ébreszti fel a bensődben, a káosztól és a gonosztól való ösztönös rettegést, amely minden érző lényben ott bujkál a teremtés kezdete óta. Csak azok állhatnak ellen eme rettenetnek, akik eléggé erősek ahhoz, hogy

megfékezék saját félelmüket. Hidd el, olvasóm, hogy ily halandó lény kevés él ezen az elátkozott földön.

Persze te nem ijedsz meg a saját árnyéktól, mondd magadban. Mikor azonban szembekerülsz a rettenettel, azt is megbánod, hogy erre a világra születél...”

...

„Láttad már egy démon tekintetét halandó? Ugye nem? Hát persze, hogy nem, hiszen még a magad ura vagy. Ha azonban a rosszsors szembeállít egy ilyen teremtménnyel, egyetlen dolgot jól meg kell jegyezned: **SOHA NE NÉZZ A SZEMÉBE!** A démon tekintete elerőtlenít, megbénítja a testedet és a lelkedet a szörnyeteg kezébe adja. A szolgálja leszel örökre, amíg meg nem halsz és az után is. Denebolaként fogsz kóborolni mellette, csahos kutyaként védelmezve minden veszélytől; tested az ő bábja lesz. Ne akarj ilyen sorsot magadnak, halandó!”

...

„A démon egész teste mágiát sugároz. Úgy árad belőle a mágia, akár a gátrepedésből a vízszugár. Sha másfajta mágiával ütközik össze... az eredmény kilátástalan. Ami azt illeti, még soha senki nem tudta elmondani nekem, hogy mi is történik ilyenkor, ámbar sokakkal előfordult már. Galradzsa tekintete kísérje őket Utolsó Sivatagi Útjukon az Öröklét Oázisa felé!

Vigyázz, olvasóm, ha a démon jelenlétében akarsz mágiát idézni e világra! A belőle áradó idegen mana olyan, akár a pestis: megtámadja művedet és elrútítja, megrontja. Ritka az olyan eset, hogy a varázslat tökéletesen működik a démon körül, idézője pedig igazi szerencsefia.

Ez persze nem vonatkozik az istenek szolgálóinak mágiájára. Az isteni eredetű hatalom erősebb bármilyen más eredetűnél; a démon képtelen az útját állni.

Talán ezért is van az, hogy a papok vonultak de démonüzőként az emberi köztudatba, nem pedig az idézők, a titkos tudományok beavatottjai.”

...

„Ha érted a mágiát, olvasóm, nem kell félned. A démon jelenléte olyan tisztán rajzolódik ki elmédben, akár a szivárvány a kéklő égen. Ne aggódj: ha e szörnyetegek

egyike ártalmadra készül tenni, tudni fogod, kivel van dolgod. A testéből áradó mágia hús hullámokban fogja nyaldosni tested.”

...

„A démonok egytől egyig a saját érdeküket nézik. Minden és mindenki, aki az útjukba áll, halál fia. Számukra nem létezik semmi más, csak ők maguk. S minthogy nem éreznek mást gyűlöleten, rosszindulaton, bosszún és egyéb romlott érzelmeken kívül, ez gyakran mások kárára válik. Egy démon barátságát soha nem nyerheted el, halandó, merthogy nem tudja, mi az. Lehet a szolgád, mint egy Katona, szövetségese, mint egy büszke Halálhozó, de barátod soha. A démonnak saját maga az egyetlen barátja – és az ő kedvéért képes bármire. Ámde óva intelek attól, hogy számító módon próbáld meg kihasználni őt – bizony kudarcot fogsz vallani. Ők maguk a káosz; cselekedeteik kiszámíthatatlanok, akár a sivatagi homokvihár. Nem tudhatod, miként fognak cselekednie következő pillanatban.”

...

„A démonok társadalmára egyfajta egyszerű kasztrendszer jellemző. A rendszer legalján vannak az alsórendű démonok. Ezek legtöbbször démonszolgák, démonkuttyák, és más olyan faj, amely fejlettségben nem éri el a közdémonok szintjét. Néhány tudós gyakran a denebolákat, vagyis a démonfattyakat is az alsórendű démonok közé sorolja annak ellenére, hogy én a tudattalan élőholtak osztályába veszem őket.

Az alsóbbrendű démonok után következnek a közdémonok. Ők az „átlag”, amely középiitt helyezkedik el a démoni hierarchiában. A társadalmuk csúcsán pedig a démonurak- és hercegek állnak. Ők a legveszedelmesebbek mind közül. Ha jót akarsz magadnak, halandó, kerüld el a velük való találkozást!”

...

„Nem ejtettem szót a démonurakról, a közdémonok urairól. Ha az egyszerű démonok megidézésétől óvtalak, halandó, hát a démonurak idézését legszívesebben megtiltanám akasztás terhe mellett. Mert ne feledd: ha egy démonurat idézel, nem csak

magadra, hanem az egész yenevi világra rontást hozhatsz. Egy démonúr hatalma akár ezerszerese is lehet egy magadfajtának. Gyarló emberi ésszel felfoghatatlan ezeknek a lényeknek az ereje. Ne is próbáld meg elképzelni: az ilyen álmodozások gyakran vezetnek végzetes döntésekhez.

Keveseknek volt olyan balszerencsédjük, hogy igazán erős démonúrral hozta őket össze a sors. Én ezek közé az emberek közé tartozom. Hogy mégis túléltem a találkozást, azt talán csak az isteneknek köszönhetem. Láttam a saját szememmel, miféle pusztítást képes véghezvinni egyetlen ilyen lény, és még ma is elborzadok a gondolatra, hogy én is egy ilyen szörnyeteggel álltam szemközt egykoron...

De térjünk vissza a szigorú tényekre. A démonurak egyik lényeges jellemzője, hogy kivétel nélkül egyediek, ellentétben a közdémonokkal. Hogy hogyan születnek, arról csak homályos sejtelmeim lehetnek még nekem is, akit – szerénytelenül bevallhatom – a démonológia legnagyobb tudósának tartanak. Valószínűleg mágikus együttállásokkor jönnek létre ezek a szörnyek, nagyon ritkán és nagyon kevesen. Hogy miféle körülmények között, arra gyarló tudásom nem terjed ki.

Persze létezik olyan úr is, amely csupán egy-két tulajdonságban tér el a közdémonoktól, s valahogyan rájuk tudja kényszeríteni akaratát. Az ilyenek alig veszélyesebbek, mint az alattvalóik, pozíciójuk csupán kényszerítő erejüknek köszönhető.

A veszélyesebb démonuraktól azonban már okkal óvakodhat minden épeszű halandó. Szellemi és testi képességeik is jóval a közdémonok felett vannak. Kiváló harcosok és mesterei a mágiának. Erejük felülmúlhatatlan, s talán még kevésbé sebezhetőek, mint alattvalóik. Igazi urak ők, akikről nem csak a halandók iszonyodnak és rettegnek, hanem saját alávetettjeik is.

A démonurak közül kerülnek ki a síkok teljhatalmú uralkodói, a Hercegek. Uralkodásuk általában nem tart hosszú ideig, mivel közvetlen alattvalói, a démonurak minduntalan azon áskálódnak, hogyan lehetne őket letaszítani trónjukról. Az új uralkodói tisztre természetesen valamennyien saját magukat tartják a legalkalmasabbnak, s talán el is érik céljukat – egészen addig, amíg alóluk is ki nem fut a trón...”

Részletek Abdul al Sahred Necrografiájából

Akárcsak az aquirok, a démonok is Ynev legrettegettebb lényei közé tartoznak. Az ok

egyszerű: amellett, hogy ritka teremtmények (ami ritkán fordul elő és rosszindulatú, attól rettegnek legjobban az emberek) nehezebben elpusztíthatók, mint az aquirok. Hiszen az aquirok sebezhetőek és többnyire törekeny testűek, ámbár roppant hatalmuk kiegyensúlyozza ezt a gyengeségüket.

A démonok azonban erősek és szívósak; csak mágiával vagy mágikus fegyverekkel lehet nekik ártani, azt pedig nem lehet csak úgy beszerezni a sarki ószeresnél. Amíg az aquirok szellemi erejüknek köszönhetik félelmetes hírnevüket, addig a démonok inkább a harcban és a cselvetésben jeleskednek. Mindent összevetve: a démonok talán a legveszedelmesebb lények az aquirok után, akikkel a különösen szerencsétlen kalandozó összefuthat.

Ennek ellenére keserűen tapasztalható, hogy a játékosok a démonokat nem „becsülik” meg annyira, mint más teremtményeket. A harcorientált karakterek számára magas szinten már kevés halandó ellenfél akad. És ekkor mi történik? Hopp, itt egy varázskard, és jöhetnek a démonok, hiszen azok jó harcosok és Tp is bőven jár értük! Ez a hiba persze még elhanyagolható ahhoz képest, hogy a démonok egyre gyakrabban fordulnak elő, hiszen ők az igazi ellenfél, s lassan már minden kalandmodulban nyüzsögnek ezek a szörnyetegek. Arról azonban ritkán hallottam, hogy valaki egy Seyrine-t állított volna szembe a karakterekkel vagy mondjuk egy Wirget vagy Molamothot, akik nem arról híresek, hogy csatába bocsátkoznak egy jól felfegyverzett harcossal. S ha ez mégis előfordul, bizony olyan is megtörtént már, hogy ezek a démonok minden gyávaságuk és „gyengeségük” ellenére gondolkodás nélkül nekirontanak a náluk láthatóan erősebb karaktereknek!

Három dolgot szeretnék most én ezeken az oldalakon megtenni. Az egyik, hogy helyreállítsam a démonok hírnevét, - amelyen szerintem igen sok csorba esett - a másik, hogy megismertessek az olvasókkal néhány démonfajt, amelyek nem igazán harcorientáltak, ellensúlyozva azt a kialakult képet, hogy a démonok csupán harcban ellenfelek. A harmadik dolog inkább egyfajta ismertetés. A saját korábbi példámon tapasztaltam, hogy a démonurakat sokan a Rúna Guru melléklet XII. számában megjelent, démonurakról szóló cikkben leírt démonhercegekhez hasonlítják. Sokakban úgy alakult ki a kép, hogy a démonurak harci értékei kétszáz és háromszáz között mozognak, úgy varázsolnak, mint egy 12-15. szintű varázsló, s a

pszit 15-20. szinten alkalmazzák. Nos, ahogyan a necrografia-idézetekből is kiderül, ez nem igaz. Az alábbiakban három újabb démonurat is ismertetni fogok. Egyik a leggyengébbek, a másik a legerősebbek közé tartozik, a harmadik pedig valahol közöttük helyezkedik el.

Legelőször is térjünk rá magukra a démonokra és hatalmukra. Az alábbiak kivétel nélkül minden démonra igazak, legyenek azok közdémonok vagy démonurak.

- A démonok, a Bestiáriumban leírtakhoz hűen rendkívül ellenállóak a Belső Síkok anyaga ellen. Nem sok mindennel lehet nekik ártani. Testük keményebb a gyémántnál is, talán emiatt is próbálta már sok tudós megvizsgálni őket. Persze amíg élnek, ez lehetetlen, s halálukban még inkább, hogy miért, az is kiderül a későbbiekben.

- Csak elemi erő és a mágikus fegyverek árthatnak nekik, bizonyos megkötésekkel.

- Mivel a démonok teste erős idegen mágiát sugároz, bizony alaposan megzavarja a belső síkok manahálóját. Ennek következtében körülöttük húsz lábnyi körzetben mindenfajta mágia „megzavarodik”. Ennek esélye annál nagyobb, minél több energiát igényel. A „besülés” esélye alapban 20%, ez minden öt manapont után emelkedik négy százalékkal. Tehát egy 70 Mp-s varázslat bizony 76%-ban „megzavarodik”. A hatást nem lehet szabállyal leírni - ezt a KM fantáziájára bízuk. Vonatkozik ez a szabály minden olyan mágiára is, amely a körzeten kívül jön létre, de később bekerül abba (pl. nyíl forma, csóva). A szabály alól kivétel minden isteni eredetű csoda és varázslat, tehát a papoknak emiatt nem kell aggódniuk.

- A mágikus eszközökre ez kisebb mértékben vonatkozik, mivel azokban már meg van kötve a mana. A démonokból áradó erős mágia azonban minden varázstárgyat meggyengít. A fegyverek egyel alacsonyabbnak minősülnek. Tehát a rúnakardokra a következő negatív módosítók érvényesek: Ké-2, Té-5, Vé-5, Sebzés-1. Amelyik varázstárgynál ez a csökkentés nem lehetséges, ott a hatás a KM döntése szerint módosul. Arra azonban ismét felhívom a figyelmet, hogy ez a módosulás kisebb mértékű kell legyen, mint a közönségesen idézett varázslatoknál!

- A démonoktól minden érző halandó természetes, veleszületett módon irtózik, legyen akár a legelvetemültebb is. Ez a rettegés kiütözik mindenkin, aki a közelébe kerül a démonnak, mindegy, hogy tud-e a jelenlétéről vagy sem. A démonok aurája által keltett ösztönös rettegés ellen nehéz védekezni, mivel itt a pszi-pajzsok nem érvényesülnek, csakis a természetes mágiaellenállás. Ez esetben a barbárokkal is kivételt kell tenni, mivel ők iszonyodnak a túlvilági lényektől, pláne azoktól, amelyek tapintható mágiát sugároznak magukból. Az ő ellenállásukat is az asztrál tíz feletti részével kell számolni. Persze ehhez az ellenálláshoz hozzászámíthatók a különféle amulettekből származó bónuszok is. Ha valamiféle kényszerítő hatás következtében a halandó tovább tartózkodik a démon közelében, egy óra múltán menthetetlenül megzavarodik félelmében. Ha mégis harcra kerülne a sor, akkor ezalatt a harc félelem módosítói érvényesek. Ezt a hatást természetesen maga a démon sem tudja irányítani, így elég nehéz dolog elvegyülnie a tömegben, mivel az emberek ösztönösen is elhúzódnak tőle. Persze bizonyos varázslatokkal ez a hatás elnyomható. A félelem erőssége 7E.

- Egy ősi legenda szerint az idők hajnalán a démonok uralkodtak a halandók fölött. Talán ezért sugároz a démonok tekintete különös, bénító erőt. Az a szerencsétlen halandó, aki belenéz és elvétí ME-jét 60E ellen, a démon rabszolgájává válik, Megmaradnak képességei és képzettségei, de ezentúl hűségesen kell szolgálnia a démonnak. Mindeközben persze mindvégig tudatában van kiszolgáltatott helyzetének, de nem tehet semmit – engedelmeskednie kell.

- A démon, ha úgy kívánja, fel is használhatja szolgája testét. Ilyenkor átveszi felette az irányítást, háttérbe szorítva a szolga tudatát. Ilyen módon már szabadon járhat-kelhet szolgatestével a világban, miközben igazi valója valahol elrejtözve bújjik meg. A szolgatestből már nem árad a démoni aura keltette félelem, így ilyen módszerrel azt is elleplezheti. A szolga

fizikai képességei akkor sem változnak, a szellemiek azonban már a démonéi. Ha a szolga meghal, a teste denebolaként kíséri urát, amíg az él. Ha az a halálát leli, a denebola céltalan kóborlásba kezd a démoni síkon, amelyen a gazdája élt. Az ilyen démonfattyakat lehet idézés során Ynevre hívni. Ilyenkor – bár a démoni síkról idézik, s néhányan az alsóbbrendű démonok csoportjába sorolják – a tudattalan élőholtak osztályának megfelelő hosszúságú litánia szükségeltetik.

A szörnyeteg tekintetét persze nem egyszerű elkerülni. Amíg az ember nem tesz mást, csak beszél hozzá vagy elmegy mellette, stb., akkor egyszerű a dolog. Más azonban harc közben arra figyelni, hogy még véletlenül se nézzen a démon szemébe. A harc kezdetén sikeres akaraterő-próbát kell tennie a vállalkozó kedvű öngyilkosjelöltnek. Ha sikeres, akkor nincs baj, sikerül annyira kontrollálnia magát, hogy ne nézzen a szörnytel farkasszemét. Persze ez az állandó félrepislogás zavaró és hátrányai vannak: Ké-5, Té-5, Vé-5. Persze ez a dolog is megoldható egy kis csellel, hiszen létezik sötétség, bekötött szem és emberi ügyesség. Ha azonban elvétí, akkor sincs veszte minden. 3K10 körig még elcsapkod valahogyan a negatív módosítókkal, azután azonban menthetetlenül belepillant a szörnyeteg szemébe. Ha 3K10 kör alatt sikerül megszabadulnia a demontól, szerencséje van – egyébként az istenek kegyelmezenek a lelkének!

- A démonok testéből áradó mágia hátrányukra is válhat. Egy képzett varázstudó azonnal felfigyel a belőle különös energiára, ha az az auráján belül van (Ez minden varázstudónál 20 láb). Pontosan azonban nem tudja meghatározni a helyét, de kilogikázhatja más jelek alapján.

- Mint ígértem, szólok pár szót a démonok haláláról is. Nos, a legtöbb, amit halandó tud az az, hogy haláluk után szétporladnak, mint az évszázados pergamen, majd a pro finoman szállingózva eltűnik a semmiben. Csak feltételezés, hogy a maradványok visszakerülnek a démoni síkra, ahonnan származnak. Hogy ezután mi történik velük... nos, aki kíváncsi rá, kérdezzen meg egy demont!

Ezek az információk azonban teljesen ismeretlenek egy közönséges kalandozó számára. Csak az tudhatja őket, aki alapfokon képzett a démonológia nevű titkos képzettségben. Aki az elmondottakat nem ismeri, arra szörnyű sors vár. Hiszen nem tudja, hogy milyen veszedelmet rejt a démon tekintete, a mágia alkalmazása a közelében,

stb. Az örökérvényű mondás tehát itt kétszeresen igaz: a tudás – hatalom, a tudás – élet.

Végül következzen néhány új démonfaj és démonúr, ahogyan ígértem.

YRISS, a Halálköd

Előfordulás: idézett

Megjelenők száma: 1

Termet: N

Sebesség: 140 (L)

Támadás/kör: -

Kezdeményező érték: -

Támadó érték: -

Védő Érték: -

Célszó Érték: -

Sebzés: lásd a leírást

Életerő pontok: 50

Fájdalomtűrés pontok: -

Asztrál ME: -

Mentál ME: -

Méregellenállás: -

Pszi: pyarroni alapfok (8. szint)

Intelligencia: átlagos

Max. Mp.: -

Jellem: halál, káosz

Max. Tp: 3000

Gondolati séma: Velejéig romlott, csak a pusztulás látványa elégíti ki, ezért amerre csak jár, mindent elpusztít, ami az útjába kerül. Az Yriss a legkülönlegesebb alsórendű démon, tulajdonképpen nem más, mint egy nagy kiterjedésű ködpamac. Egyes tudósok még azt is kétségbe vonják, hogy valóban démon. Szerintük ők valójában egy démoni sík anyagának rosszindulatú kicsapódásai.

Nem túl okos, bár rendelkezik tudattal, sőt, még pszit is képes használni. Mint már említettem, a pusztulás látvány okoz számára legnagyobb örömet. Ha úgy tartja kedve, ő maga is képes óriási pusztítást véghezvinni. Ezt pedig a következőképpen teszi: Kiszemel magának egy helyet, amelyre aztán rátelepszik, akár a reggeli ködpára, 200 lábnyi sugarú területen. Sűrű, piszkosszürke anyaga szinte éjjeli sötétséget hoz a „megszállt” területre. Ezek után különös folyamat veszi kezdetét. Ahova az Yriss letelepszik, ott egy idő múlva a boszorkánymesterek démoni birtok nevű varázslatának hatásai kezdenek érvényesülni. Ez az idő kb. egy óra. Az óra eltelte után az Yriss a „megszállt” területen nekilát elpusztítani az élet

minden megnyilvánulási formáját. A hatás ugyanaz, mint a varázslat esetén.

Egyes legendák szerint, egy legendás boszorkánymester, bizonyos Sigur kryllerd, amikor megalkotta a démoni birtok varázslatát, egy Yriss segítségét is kérte. Hogy a legenda igaz-e, azt nem tudhatja senki. Annyi bizonyos, hogy a boszorkánymesterek azóta is tiszteletben tartják az Yrisseket. Nehéz hát rávenni egy ilyen feketemágust, hogy egy Halálköd ellen hadakozzon.

Az egyetlen pozitív dolog vele kapcsolatban, hogy a szemébe tekinteni képtelenség, mivel ilyesmi nincs neki. Mivel „teste” apró démoni anyagú szemcsékből áll, mágikus fegyverek sem sebeznek rajta, hiszen a kicsiny porszemek ellen hiábavalóság hadakozni. Az egyetlen lehetőség tehát a mágia. Ezen belül is csak a papok varázslatai igazán hatásosak. Más varázshasználó is próbálkozhat, ám a „besülés” veszélye itt is érvényes.

Az Yriss ellenáll a természetes szeleknek, a mágia keltette fuvallatok azonban már hatással vannak rá, s képesek elsodorni. A baj az, hogy ezzel még nem tért vissza a síkjára, csak odébbállt, sőt, ha olyan kedve van, visszatelepszik oda, ahonnan elfújták.

Az Yriss, bár harcolni képtelen, mégis veszedelmes démon, különösen, mert nehéz megkülönböztetni a hagyományos ködpamacoktól. Yneven általában politikai küzdelmekben vagy hadjáratokban kap nagy szerepet, hiszen ha rátelepszik a gabonaraktárakra és egyéb létfontosságú területekre, az nagy veszteség az ellenfélnek. Embereknek és állatoknak ritkán tud ártani és akkor sem sokat, hiszen az élőlények elmenekülnek az aurájából.

SHRABTISST, a Szellem

Előfordulás: idézett

Megjelenők száma: 1

Termet: -

Sebesség: 300 (L)

Támadás/kör: -

Kezdeményező érték: 35

Támadó érték: -

Védő Érték: -

Célzó Érték: -

Sebzés: lásd a leírást

Életerő pontok: 20

Fájdalomtűrés pontok: - (testtől függ)

Asztrál ME: -

Mentál ME: -

Méregellenállás: -

Pszí: -

Intelligencia: magas

Max. Mp.: -

Jellem: halál, káosz

Max. Tp: 2000

Gondolati séma: A Shrabtisst kárörvendő és alattomos. Senki és semmi nem tarthatja vissza, csak saját pusztulásának gondolata.

A Shradtsist egy testetlen démon. Hogy lélek és test nélkül hogyan létezhet, máig is rejtély a démonológusok számára. A legelfogadhatóbb elmélet a nagy Abdul al Sahredé, miszerint a Shradtsistnak igenis van teste, csak nem látható, nem érzékelhető. Hiszen az ember érzékei csak nagyon kevés dolgot mutatnak meg a valódi világból, miért ne fordulhatna elő, hogy e test kívül esik a józan érzékelés határain?

Mindenesetre akár létezik teste akár nem, az bizonyos, hogy a Szellem képes átvenni idegen testek fölött az uralmat (40E, asztrális ME). A hatás leginkább arra hasonlít, amikor valakit egy szellem száll meg. Innen az elnevezés is. Az áldozat ilyenkor önkívületi állapotba kerül, és mikor a szellem elhagyja a testét, nem emlékszik semmire az ez alatt történekből.

A Shradtsist nagyon szeret garázdálkodni. Ha egy test felett átveszi az uralmat, nem kímél senkit és semmit, még az ideiglenes testét sem, hiszen nem ő érzi a

fájdalmat. Tör-zúz, gyilkol, erőszakoskodik. Mikor elhagyja az áldozat testét, és az még él, bizony gyakran őt gyanúsítják a tettekért, hiszen senki más nem láttak. A Shradtsist nagyon is szeret bajt keverni, anarchiát okozni.

Test nélkül nehezen sebezhető, hiszen csak egy tudat. Ő azonban bárkit támadhat, mégpedig tudati csapásokkal. Képes mentálisan fájdalmat gerjeszteni ellenfelében, a pszi diszciplínához hasonlóan. Körönként annyi Fp-t képes áldozatától lecsapolni, amennyi az Ép-inek az ötöde. Ha testbe kerül, ez a képessége is megmarad. Ha netán valaki mégis megtalálná a módját, hogy igazán ártson neki, a legtöbb esetben megfutamodik.

Ha megszáll egy testet, vagy egyezsége lép egy elvetemült varázstudóval, a harci értékei és egyéb képességei a Bestiárium Vulaghar címszava alatt találhatóak meg.

Démonurak

LIRYTT

Előfordulás: idézett

Megjelenők száma: 1

Termet: E

Sebesség: 200 (SZ)

Támadás/kör: 2

Kezdeményező érték: 20

Támadó érték: 30

Védő Érték: 80

Célzó Érték: -

Sebzés: K10

Életerő pontok: 50

Fájdalomtűrés pontok: 150

Asztrál ME: -

Mentál ME: -

Méregellenállás: -

Pszí: pyarroni mesterfok (10. szint)

Intelligencia: magas

Max. Mp.: -

Jellem: káosz, halál

Max. Tp: 5000

A Lyrirt a leggyengébb démonurak egyike, amelynek hatalma abból áll, hogy képes akarátát ráerőszakolni az alsóbbrendű- és közdémonokra. Testi képességei igen gyatrak, harcba szinte soha nem bocsátkozik. Ha küzdelemre kerülne sor, testőreire és mágiájára hagyatkozik.

A Lyritt külseje olyan, mint egy alacsony, vézna, hajlott hátú öregemberé. Szemöldöke dús, ajkai között fehér tépőfogak éktelenkednek. Szemei aprók és feketék, akár az éjszaka.

A Lyritt bizonyos fokig alkalmazni a varázslók mágiáját, azon belül az asztrális és mentális mágia fogásait, ezekkel képes hatni a démonokra is. Max. Mp-inek száma 100, ebből használat után körönként egy tér vissza. Ha tehát elhasználja az összes Mp-jét, akkor száz körre van szüksége ahhoz, hogy ismét maximumon legyen.

Egyéb különleges képessége nincs, ám a démonokról már leírtak rá is vonatkoznak.

A Lyritt a Gyötrelem Síkján él egy eldugott barlangban, szolgáitól körülvéve. Ura és parancsolója a rettegett Ligeroe, a sík Hercege. Nem szívesen áskálódik ellene, mivel sokkal gyengébb nála, így mindenképpen csak vesztes lenne. Meghúzódik hát békében a barlangjában, s igyekszik nem ütni az orrát a nagyok dolgába.

SIGPASS

Előfordulás: idézett

Megjelenők száma: 1

Termet: N

Sebesség: 300 (SZ)

Támadás/kör: 14

Kezdeményező érték: 80

Támadó érték: 200

Védő Érték: 250

Célzó Érték: -

Sebzés: 2K10 (karom) / 3K10 (harapás)

Életerő pontok: 100

Fájdalomtűrés pontok: 200

Asztrál ME: -

Mentál ME: -

Méregellenállás: -

Pszi: Kyr metódus (18. szint)

Intelligencia: kimagasló

Max. Mp.: 150

Jellem: káosz, halál

Max. Tp: 500000

A Sigrass a legveszedelmesebb démonok egyike, a síkjának, a Vérsíknak Hercege. Alattvalói rettegik és gyűlölik is egyben. Tucatnyi démonúr, több ezer közdémon és megszámlálhatatlan alsórendű démon tartozik neki hűséggel.

Síkjá, a Vérsík egyetlen roppant vértenger, amelynek közepén egy sziklaszirten emelkedik

Sigrass kastélya, amely – mintha a tenger örökkön hullámzó anyagából lenne – folyton hullámzik, változtatja alakját. A kastélyban több száz közdémon lakik, körülötte démonuraik lakhelyei magaslanak gigászi védőfalként.

Maga Sigrass három láb magas, hüllőszerű, félhumanoid óriás. Otromba testén két hatalmas gyíkfej tekergőzik vörös pikkelyes nyakakon. Szájában kétarasnyi túhegyes fogak sorakoznak, hat karjának ujjai pengeéles karmokban végződnek. Ha harcra kényszerül, minden kezével kétszer támad körönként és egyszer-egyszer harapni is képes a szájával. Fegyvere nincs.

Sigrass a mágia mestere. Képes alkalmazni a bárdok, boszorkánymesterek, tűzvarázslók, varázslók összes mágiaformuláját, mégpedig mintha 15. szintű lenne. A varázslatokat képes egybefűzni, akár a mozaikokat. Minden mágiájának varázslási ideje egy szegmens, mivel elég csak az elméjében felidéznie a megfelelő formulákat. Ezenkívül képes körönként tűzcsóvát lehelni mind a két szájából az ellenségre (ekkor azonban azzal a szájával már nem harap, abban a körben), mégpedig 15E erősséggel. Mp-it a pszije segítségével tudja visszaszerezni. Megjegyzendő, hogy roppant kedveli a kisajtolást. Ez, ha démoni síkon alkalmazza, sokkal több manát képes kivonni a sík anyagából – egy pszi-pontért nem öt, hanem tíz Mp-t kap.

Pikkelyei rendkívül ellenállóak a fizikai sérülésekkel szemben, így 12-es SFÉ-t biztosítanak számára mindenféle hatás ellen.

A felsoroltakon kívül érvényesek rá a démonok különleges képességei, azzal az eltéréssel, hogy a hatásokat démonokra is kifejti, és erőssége is nagyobb. A félelem erőssége 20E, a tekintetének ereje 100E.

Hihetetlen képességei ellenére nem szereti maga megrendszabályozni az ostobább illetőket, inkább alattvalóit szabadítja rájuk. Csak a legvégső esetben alacsonyodik le odáig, hogy egy nyeszlett halandóval leálljon harcolni.

RORTHAR

Előfordulás: idézett

Megjelenők száma: 1

Termet: E

Sebesség: 200 (SZ)

Támadás/kör: 4

Kezdeményező érték: 70

Támadó érték: 140

Védő Érték: 190

Célzó Érték: -

Sebzés: 2K10

Életerő pontok: 70

Fájdalomtűrés pontok: 150

Asztrál ME: -

Mentál ME: -

Méregellenállás: -

Pszi: pyarroni mesterfok (15. szint)

Intelligencia: kimagasló

Max. Mp.: -

Jellem: káosz, halál

Max. Tp: 100000

A Rorthar Kék Sík egy démonura. Hercege egy Beress nevezetű démonherceg, aki akár az ikertestvére is lehetne. Rorthar jelenleg azon töri a fejét, hogyan taszíthatná le a trónról Beresst. Cselt sző, ármánykodik, eddig azonban hiába fáradt. Beress alattvalói sokkal erősebbek, mint az övéi, eleddig mindig keresztülhúzták a számításait.

Rorthar leginkább – ha ynevi fogalmakat kell használnunk – egy megtermett gorillára emlékeztet. Csak vörösen izzó szemei és roppant agyarái utalhatnak nem természetes mivoltára. Harci képességein kívül nem sok tudást birtokol. A mágiát nem érti és nem is kívánja használni. Különleges képességei nem különböznek más démonokéitól,

csupán annyi tőlük az eltérés, hogy tekintetének ereje az alóbbrendű- és közdémonokra is hat, ezen kívül képes akarátát alattvalóira rákényszeríteni. Ezek az alattvalók többnyire alsórendű démonokból állnak, ám bár vannak közöttük közdémonok is jócskán.

Annak ellenére, hogy nem tartozik a legfélelmetesebb démonurak köz, meglehetősen beképzelt. Minden és mindenki fölött állónak képzelet magát. Kész csoda, hogy eddig nem dühítette magára a hatalmasabb urakat, netán hercegeket. Persze ami késik, nem múlik...

Ennyit hát a démonokról dióhéjban, kalandozó. Talán most már érted, miért olyfélelmetes és veszedelmes lények ezek az elátkozott szörnyetegek. Kedves KM-ek és játékosok! Talán most úgy gondoljátok, hogy a démonok túlzottan erősek lettek. Ez így igaz. Hiszen azért démonok. Ám higgyétek el, Yneven bárki számára létezik ellenfél, nem muszáj azt a Köztes Síkokon keresni. Halandó emberek között is megtalálhatjátok a méltó ellenfelet, s nem csak harcra gondolok. Hiszen Ynev olyan világ, mint a miénk, ahol létezik ármány, cselszövés és alatomosság, amely ellen mit sem értek egyetlen fegyverrel.

Végezetül hadd búcsúzzak Abdul al Sahred szavaival:

„A démon bőrén elvásik a fegyver- az ész azonban nem pusztá acél!”

1998.01.

Szerző: ismeretlen

Forrás: Rúna magazin IV.évf./1.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely